

EL MUSSOL

Nº 2 ABRIL 94

Especial St. Jordi

REVISTA ESCOLAR
EDITADA PEL CENTRE
D'ENSENYAMENT
INFANTIL I PRIMARI

Marià Galí

Sumari:

Editorial
Especial ST. JORDI
Concurs de dibuixos
Jocs Florals
Col.laboracions
Passatemps

INDEX

EDITORIAL ----- 3

SANT JORDI ----- 4

CONCURS DE DIBUIX ----- 6

JOCS FLORALS

Pre-escolar ----- 8

Cicle Inicial ----- 9

Cicle Mitjà ----- 10

Cicle Superior ----- 11

Segona Etapa ----- 13

COL.LABORACIONS ----- 17

PASSATEMPS ----- 21

EDITORIAL

Tenim a les mans el segon número de la nostra revista escolar, per a la qual vam triar el nom de **El Mussol**.

El mussol ha estat considerat, ja pels antics, l'au de la saviesa. **El Mussol**, en aquest 2on. número, porta dracs. Hem volgut, per St. Jordi, fer un petit homenatge a aquesta fera tan singular i emblemàtica, sorgida de la imaginació popular no només a Catalunya, sinó a molts altres llocs del món.

El drac ha estat, pels orientals, un símbol també de saviesa -i potser encara ho és-. Per nosaltres, en canvi, més aviat ha estat el símbol d'una opressió insaciable i catastròfica deguda a la seva despòtica i monumental golafreria i al seu alè incendiari. Però n'hem fet alhora esclat de llum enmig de la nit més fosca i joc contra la por, per a guanyar la festa i la dansa en cercle comú. I un cop morta la fera n'hem fet, per fi, de la seva sang, l'origen de la rosa, que és el senyal d'una festa i d'una dansa ara feta a dos i que ens plau de celebrar cada 23 d'abril enmig de dracs, princeses i cavallers, i amb llibres passant de mà en mà... que la saviesa antiga i nova del drac no s'ha de perdre...!

Per això **El Mussol** us ofereix, en aquest número, entre d'altres coses, una selecció d'il·lustracions i de contes i poemes fets per les noies i els nois de l'escola. Malauradament no hi caben tots. Però són una mostra de tot el que cadascú, des dels més petits als més grans, han aportat a la festa i que tindrem en exposició mural, com cada any durant una colla de dies.

Esperem que aquesta petita mostra sigui del vostre gust i que en pogueu gaudir tot preparant-vos per fer passat la rosa i el llibre... per molts anys!

SANT JORDI

SANT JORDI

Sant Jordi és el patró de Catalunya. La llegenda, però, situa el seu origen a la Capadòcia. La veneració d'aquest sant a Europa va penetrar amb els guerrers i els croats que tornaven de lluitar contra els musulmans a Terra Santa. A Catalunya, l'ajut del sant en les bregues per a la reconquesta del país va fer que la noblesa feudal l'adoptés com a patró de la milícia, patronatge que més tard es va estendre a les institucions político-militars que governaven. Però, de fet, la seva assumpció definitiva per part del poble com a patró de Catalunya no es va produir fins al segle XIX, durant el procés de recuperació dels signes de la identitat catalana que va dur a terme el moviment político-cultural de la Renaixença.

LA ROSA

La tradició del dia d'avui de regalar roses a la dona estimada arrenca del segle XVII, d'una fira de roses que es va començar a fer dins del pati del Palau de la Generalitat, aleshores dissolta. Aquesta fira era anomenada fira dels enamorats, però perquè aquesta era freqüentada per les parelles de promesos i de casats de nou, i era costum que ells obsequessin les seves estimades amb un ram de roses.

EL LLIBRE

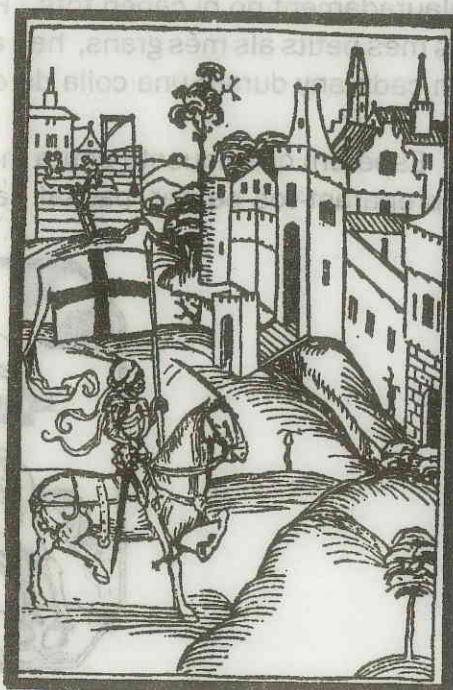
El costum de regalar llibres per Sant Jordi és molt recent i prové de fer coincidir la Festa del Llibre, establerta pel gremi de llibreters de Barcelona el dia de la mort de Cervantes, amb la diada del sant. Aquest dia els llibreters surten al carrer i omplen parades de llibres la Rambla i altres punts de la ciutat. Les editorials solen aprofitar l'ocasió per treure novetats i fer-ne promoció

mitjançant la presència dels autors a les grans llibreries. Les escoles acostumen a portar els nois a visitar les parades de llibres per tal d'apropar-los al món de la lectura.

LA LLEGENDA DE ST. JORDI

Tot i que la llegenda de Sant Jordi situa la seva gesta a les terres de Líbia, el costumari català la porta a la vila de Montblanc.

Conten que ja fa molt temps, un dragàs terrible assolava Montblanc i els seus voltants. Tothom vivia en gran terror, ja que no hi havia dia que el dragàs no en fes alguna de les seves. Finalment, es va decidir donar-li cada dia una persona per aplacar la seva fúria. La víctima s'escollia per sorteig i vet aquí que li va tocar a la filla del rei. La princesa era jove, gentil i bonica com cap altra noia de la contrada i tothom va sentir molt haver de lliurar-la al drac. Fins i tot es van presentar voluntaris per substituir-la en aquest trist final, però el rei no ho va acceptar de cap manera. La donzella va sortir de la ciutat i, resignada a morir, va

SANT JORDI

anar cap a on l'esperava el drac. De sobte, va aparèixer un jove cavaller, muntat en un cavall blanc, i amb una armadura daurada i lluent, que després de tranquil·litzar-la, va escometre el drac i d'una llançada el va malferir. El cavaller Sant Jordi, que s'havia presentat per deslliurar la pobre gent de Montblanc d'aquell estrall terrible.

PATRONATGE DE ST. JORDI

L'esforçat cavaller Sant Jordi va ser adoptat a l'Edat Mitjana com a patró de l'orde de cavalleria i de la noblesa no tan sols de Catalunya sinó d'altres llocs d'Europa.

A l'actualitat el seu patronatge és extensiu a Anglaterra, Portugal, Grècia, Rússia i altres països.

També el veneraven com a patró els llaguters de l'Ebre i tots aquells oficis relacionats amb la producció d'armes i armadures. El pagesos el reclamaven com a protector del blat i del gra en general.

POEMES DE SANT JORDI

Senyor sant Jordi,
Patró,
cavaller sense por,
guarda'ns sempre
del crim
de la guerra civil.
Allibera'ns dels nostres
pecats
d'avarícia i enveja,
del drac
de la ira, de l'odi

LA FIRA DE SANT JORDI (fragment)

A la fira de les roses,
a firar-me antany aní,
el roser de què em firí
en fa enguany de tan hermoses
que n'he fet parada aquí.
Hi ha la rosa alexandrina,
la vera i la d'esbarzer,
també les de Palestina,
que floreixen sense espina
de Jericó en lo roser.

Jacint Verdaguer

LA DIADA DE SANT JORDI

La diada de sant Jordi
és diada assenyalada
per les flors que hi ha al mercat
i l'olor que en fan els aires,
i les veus que van pel vent:
"Sant Jordi mata l'aranya".
L'aranya que ell va matar
tenia molt mala bava,
terenyinava les flors
i se'n xuclava la flaire,
i el mes d'abril era trist
i els nens i nenes ploraven.

Quan el sant hagué passat
tot jardí se retornava:
perxò cada any per sant Jordi
és diada assenyalada
per les flors que hi ha al mercat
i l'olor que en fan els aires.

Joan Maragall

UNA ROSA

Sant Jordi, santa diada
del passat i l'avenir,
Fe i Pàtria nostrada
del meu cor fas sobreeixir.
Oh la bella matinada!
Quina joia de collir
una rosa perplejada,
una rosa a mig obrir!

Maria Antònia Salvà

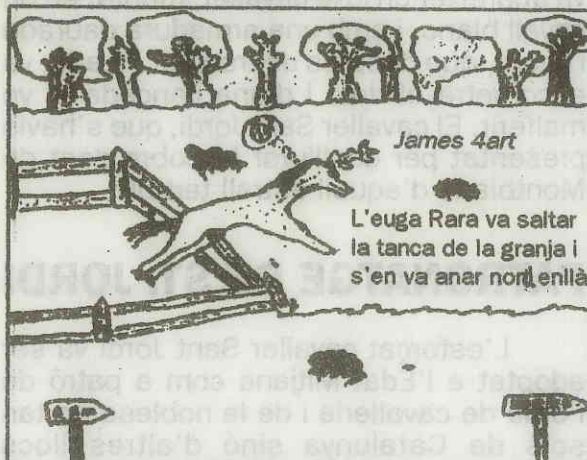
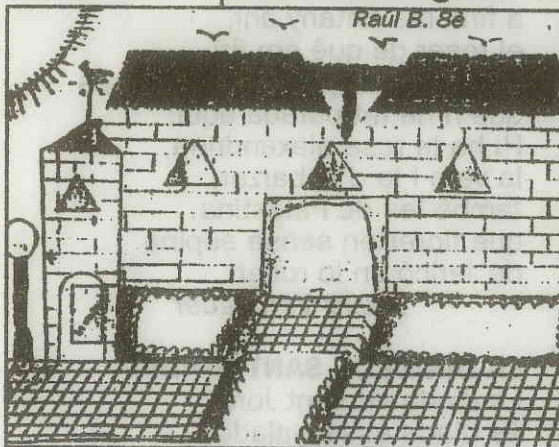
entre germans,
de tot altre mal.
Ajuda'ns a merèixer
la pau
i salva la parla
de la gent
catalana.
Amén.

Salvador Espriu

CONCURS DE DIBUIX

La Dolça era la fàbrica més gran de llaminadures

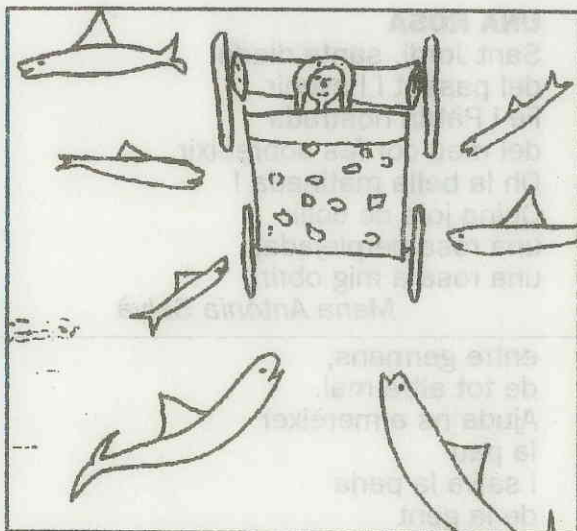
XIVÈ CONCURS DE DIBUIX ESCOLAR
Premi Lola Anglada. Caixa d'estalvis de Terrassa

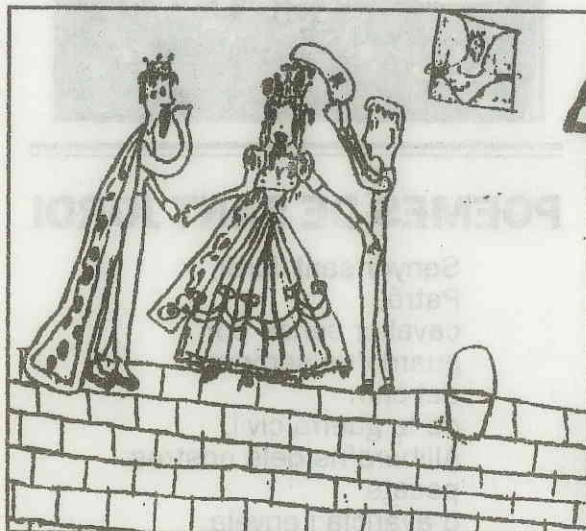
Juan A. 2on

GUANYADORS

Manoli 3er

Entre les aigües del llençol, Clara s'adona que ja és un peix.

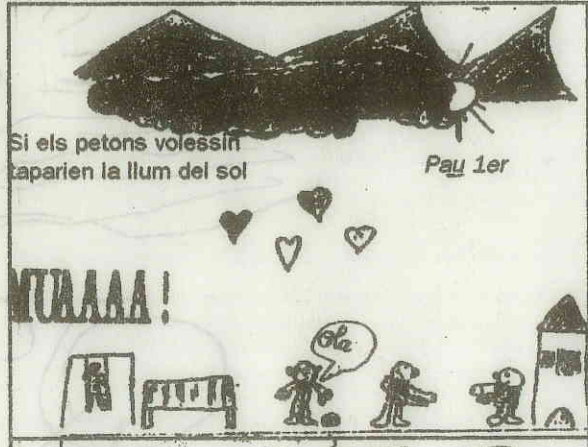
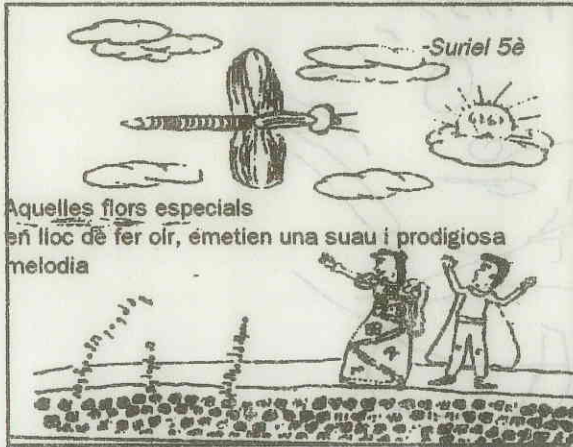

Va agafar una galleda d'aigua i va deixar a la reina ben xopa

CONCURS DE DIBUIX

XIV CONCURS DE DIBUIX ESCOLAR

Premi Lola Anglada. Caixa d'estalvis de Terrassa.

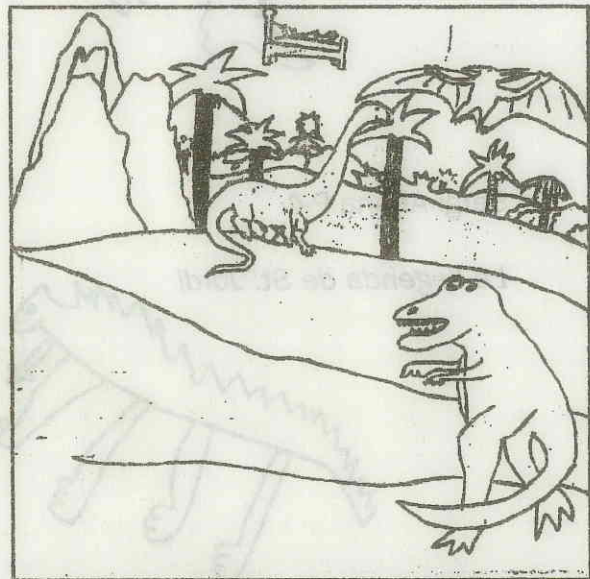
GUANYADORS

Gabi 8è

Argentviu va veure el drac i va treure el
bicarbonat

Cristina 6è

A fora de la finestra, hi ha una selva tropical plena
de dinosaures i d'altres animals extraordinaris

PRE-ESCOLAR

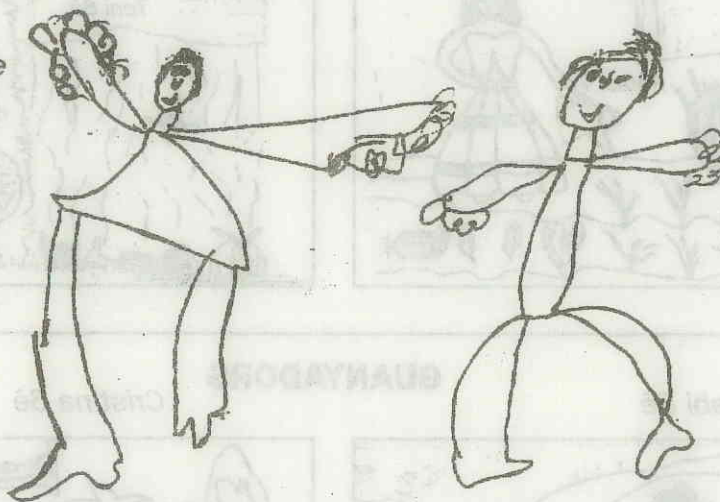
Alba P-3

El Patufet

Irene P-3

El pare i la mare

Sergi Arjona P-4

La llegenda de St. Jordi

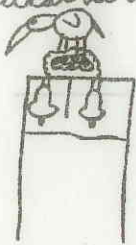

CICLE INICIAL

15-2-94

Noemi

Conten els vells que una vegada una
 cigonya vivia al campana de l'esgles
 amb els seus fills. Quan tenia
 gana amaba a posca granotes a
 una bona i les dinaba als
 seus fills. I conté, contat, ja s'ha
 acabat.

A la classe de les girafes hem
 fet rodolins amb els nostres noms.
 Aquests són uns exemples.

Jo sóc la Noemi
 i m'agrada el vi

Jo sóc la Cristina
 i jugo amb una nina

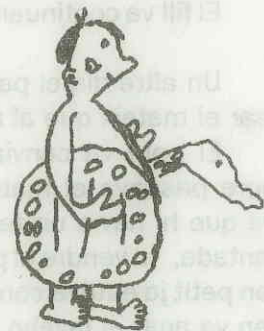
Jo sóc el Nil
 i m'agrada el pernil

Jo sóc el Toni
 i monto un poni

Jo sóc el Lluís
 i visc en un pis

La maquineta és grandeta
 com una maneta

David

La foca es cau
 i es fa un blau
 Cristina

L'ull és una rodoneta
 com una llumeneta
 Esteban

Quina calor,
 ja ve la Festa Major.
 Mª José

CICLE MITJÀ

EL MONSTRE DE LA NEU

Havia una vegada en un país molt fred, un terrífic monstre. Tenia uns ulls rodons. Unes orelles de punxa que tenien verí. La seva boca era petita però amagava una llengua de ganivet molt esmolada.

Espantava a la gent i la matava amb la seva llengua de ganivet de la boca li sortia sang.

Un dia es va trobar amb un altre monstre igual que ell. El monstre li va dir: -Ets un monstre dolent.

Ell mateix era coneixedor de que tenia el cor congelat.

El monstre va desaparèixer per anar a veure una amiga que feia pocions, i li va dir: -Tens alguna poció per a un monstre que té el cor congelat?

La bruixa li va dir que sí. Ell va agafar la poció i se la va posar a la boca. Des de llavors va ésser bo i va tenir més amics.

Alumnes de 3er.:

Josep Fco. Morales

Cristina Rosa

Anouar Chair

Adrià Garcia

Gabriel Martín

EL FANTASMA DEL WATER

Vet aquí que una vegada hi havia un fantasma, que vivia en un water.

Una família va comprar el pis on estava el fantasma del water.

Quan anaven a fer pipí no es veia res, perquè no hi havia llums.

Un dia el fill més petit, que tenia tres anys, va anar al water, va fer pipí i li van fer una mossegada al cul.

El nen va començar a cridar a la mare dient:

-Mare, mare vine!. M'han mossegat al cul!.

-Fill, això no pot ser!.-Va contestar la mare.

El fill va continuar plorant perquè no li feien cas.

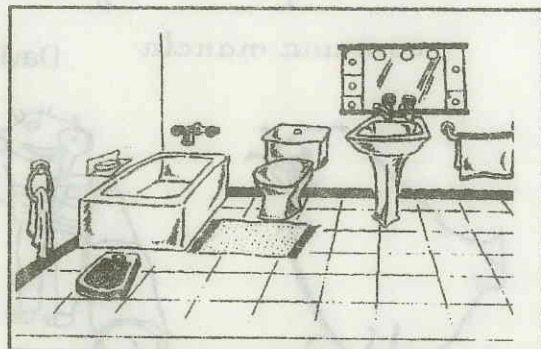
Un altre dia el pare va anar al water i li va passar el mateix que al nen petit.

El pare va canviar el water de lloc, però sempre passava el mateix. Fins que un dia van veure que hi havia un fantasma. La família, molt espantada, va vendre el pis i es van anar a un altre.

El nen petit ja estava content perquè no hi havia fantasmes. Però, vet aquí que un dia, quan el nen va anar al lavabo, va sentir una mossegada al peu.

El nen va començar a plorar desconsoladament, però el seu pare li va consolar. Era ell que li havia fet una broma, mossegant-li el peu. El nen, quan ho va descobrir, va deixar de plorar i conte contat ja s'ha acabat.

Jéssica Gutiérrez, Rosa Quero i Trini Gil.

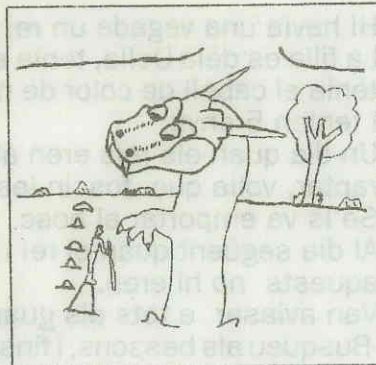

CICLE SUPERIOR

EL DRAC MENJA PEIXOS

Havia una vegada un poble molt llunyà que vivia miserablement. Els homes tenien que anar al llac a pescar peixos. La llegenda deia que aquell llac era del drac. Un dia uns homes del poble van anar a pescar al llac i van veure un drac. El drac estava molt enfadat perquè li treien els peixos, els homes del poble es van anar corrents al poble i van rumiar el que podien fer. Van estar uns quants dies rumiant que farien. Al cap d'uns dies van pensar en Sant Jordi, li van trucar per telèfon dient-li que un drac s'estava menjant els peixos del llac. Li van dir que vingués de pressa perquè es quedarien sense menjar, en Sant Jordi va vindre ràpidament amb el seu ferrari. Sant Jordi li va dir al drac que s'anés a un altre llac o si no podrien fer un tracte: la meitat dels peixos per al poble i l'altre meitat per a tu, i el drac va acceptar i tots van quedar satisfets.

Equip de redacció de 5è

SANT JORDI EL RAPPER

Una vegada, a un petit poblet de Catalunya, un noi que es deia Jordi i tenia quinze anys, i era el seu aniversari, la seva mare li va regalar una ràdio i un karaoque, la ràdio no li va agradar, llavors la va anar a canviar per unes cintes de karaoque, les cintes eren de rap. Des de que li van comprar aquelles cintes, durant un any va estar escoltant-les i cantant-les, llavors se li va acudir montar un grup de Rapp amb els seus amics. Als seus amics els hi va agradar la idea. Primer van pensar el nom del grup i li van posar "LAX'N'JORDI". Van compondre deu cançons i van poder fer un àlbum que es deia "NEW DRAGON" i la cançó principal del disc sonava així:

N-Ara escolta la història, d'en Sant Jordi.

J-Com la princesa va salvar i el seu destí va canviar.

C-Hi havia una vegada un gran drac blanc i espantava la gent de Montblanc amb un gran canó de color blanc.

S-Un cop el drac, la princesa s'en portar. Però al dia següent, un cavaller amb cara de rapper, ell es deia Jordi però tothom li deia Sant Jordi el rapper.

J-El drac va matar i amb la princesa es va casar.

N- Van ser feliços i van menjar anissos.

Equip de redacció de 5è

EL MISTERI DE LA COVA

Vet aquí una vegada, un cavaller que es deia Sant Joan es conegut per tot un poble que es deia Montblanc. Al voltant del poble hi havia un castell misteriós que en ell hi vivien: el rei, la reina i la seva filla anomenada Sílvia. Una nit molt misteriosa, va sortir el rei a passejar pel voltant del bosc i va veure molt lluny una llum molt petita i es va apropar fins que va arribar. El rei es va espantar quan va veure la cova. Va baixar del cavall i a poc a poc va entrar. Quan va arribar més al fons va veure dos camins i no sabia per on anar-hi, va tirar per a l'esquerra i va arribar fins una porta de ferro que no sabia on duia i a l'esquerra hi havia una corda i va pensar...

-Serà una porta o serà una paret?.

Va estirar de la corda i era una porta i dintre hi havia un quadre molt misteriós. Va entrar a dins de l'habitació i hi havia una escala de tres-centes escales i les va baixar fins a arribar al mig de les escales. Va parar-se perquè estava molt cansat. A la mitja hora va tornar més cap avall, va arribar mort de cansament i va veure una font plena d'aigua. Ell va pensar:

-Això és molt misteriós, però no es va atrevir a anar a veure el que era allò.

Ell va pensar:

-Aquesta aigua pot ser bona però si bec i és dolenta em posaré malalt.

I així va ser, als cinc minuts es va trobar una mica malament. Es va caure al terra i una bruixa va entrar allí i el va agafar.

Equip de redacció de 5è

CICLE SUPERIOR

ELS BESSONS

Hi havia una vegada un rei que tenia una filla, un fill i dos nens bessons. La filla es deia Delia, tenia el cabell ros era molt maca i tenia 20 anys. El fill es deia Xavi tenia el cabell de color de mel i tenia 8 anys. Els dos bessons es deien Eduard i Roser i tenien 5 anys.

Un dia quan els reis eren al llit un gegant va entrar a l'habitació dels bessons i els va raptar, volia que fossin les mascotes dels seus fills.

Se'ls va emportar al bosc.

Al dia següent quan el rei i la reina es van llevar van anar a l'habitació dels bessons i aquests no hi eren.

Van avisar a tots els guardes del palau i el rei va dir:

-Busqueu als bessons, i fins que no els trobeu no descansareu. Llavors un guarda va anar cap al bosc i va veure un palau immens. Es va quedar sorpres.

Ho va anar a dir al rei i van anar a investigar.

Quan van entrar al castell, van veure un home molt gran que estava assegut en un tro, al costat hi havia una dona, que també era molt gran. Eren el rei i la reina dels gegans. El rei pare dels bessons tenia por i va cridar als seus fills. La Delia i en Xavi van sortir del castell per anar a buscar als seus germans.

Quant van entrar al castell dels gegants van trobar als bessons, i espantats els van dir: - Sortiu d'aquí perquè si no els gegants us ficaran en una capsa com a nosaltres.

Els seus germans no els van fer cas. De sobte van arribar els fills dels gegans i van dir: -¡Oh! Ja tenim quatre mascotes!

A la nit, els quatre germans es volien escapar d'aquell horrorós castell, però no podien escapar perquè els havien tancat en una caixa forta.

Llavors en Xavi va agafar la seva espasa poderosa que li havia regalat el seu pare i va obrir aquella capsa de ferro i van sortir corrents.

Però, quan estaven prop de la sortida va arribar el gegant. En Xavi amb la mateixa espasa que va obrir la porta de la capsa va matar al gegant i a la seva esposa.

Els fills del gegant va pregar als nois que no els deixessin sols. Els gegants petit van acompanyar als nois al castell dels pares i van quedar-se a viure allà.

Conte contat, conte acabat.

Conte de Cristina Tortoledo de 6 è B

LA CAIXA ENCANTADA

Una vegada en Francesc, un noi de 9 anys, va anar a comprar una caixa per posar totes les joguines que tenia a la seva habitació, perquè en tenia tantes que no sabia on posar-los.

Quan va tenir la caixa va posar totes les seves joguines. Però,

- "Ostres"! Què ha passat aquí? - va exclamar en Francesc.- El meu ninot preferit parla, com pot ser això?. No m'ho puc creure.

En Francesc va comentar-ho a la seva mare, però la mare no s'ho creia

- És impossible - deia tota sorpresa.

Van passar uns quants dies i en Francesc no s'atrevia a obrir la caixa per por de que les seves joguines poguessin escapar-se. sobretot el seu ninot preferit. La mare, va obrir la caixa i el ninot estava amb una pistola d'aigua a la mà. El nen li feia molta por la caixa, i un dia, cansat i temerós, d'ella va llençar-la al foc, per mort que li pogués fer alguna malifeta.

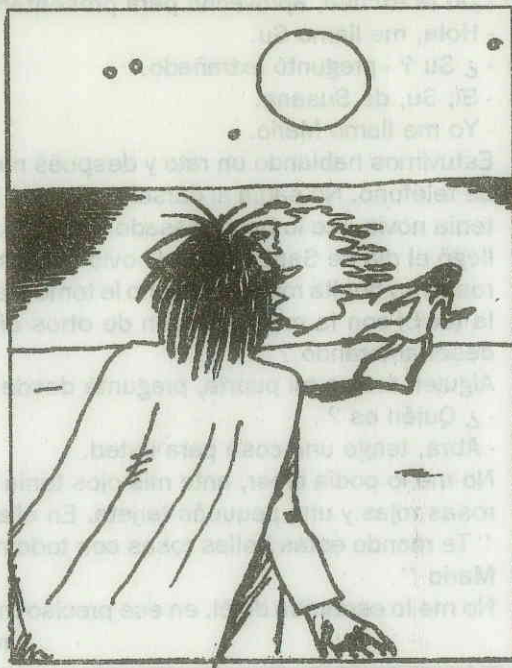
En Francesc estava molt trist, sense la capsa, però la seva mare, li va comprar una altra, però, era diferent, a en Francesc li agradava mes que l'altre, i sense més problemes ocasionats per la caixa van ser tots molt feliços van menjar anissos..

Conte fet per Raquel de 6è A

SEGONA ETAPA

AURORA: MI VERDADERA AMADA

El siempre la había amado, pero ahora, Martín no pensaba en Sonia, sino en la chica que se le apareció aquella noche. Martín es un vampiro de quinientos treinta años, su novia Sonia es una vampiresa de la familia Morgan. Ella es rica, en cambio, Martín vive sólo, en un pequeño cementerio de Palm Esprinch, su ciudad natal. Como os había dicho, esa noche Martín había tenido un encuentro con una joven, la encontró en la playa, pensó que era humana, pero, cuando fue a chuparle la sangre su mano la traspasó y desapareció. Durante todo el día; Martín, en su ataúd estuvo pensando en ella. No quería olvidarse de ella, es más, quería conocerla, presentía algo bueno. Por la noche Martín fue a la playa, encontró a un viejo jorobado y le preguntó sobre la chica, el viejo le dijo que la conocía y le explicó que era su nieta, pero ella estaba en otro mundo. Para volverla a la Tierra tenía que montar en un caballo alado y con él volar hasta una de las doce lunas de Júpiter y allí gritar el nombre de ella. Martín se

fue. Por la noche siguiente siguió los pasos que el viejo le dijo, pero para conseguir el caballo tenía que coger los zapatos de Jonathan King un antepasado de la joven, que para conseguirlos tenía que beber el mosto de cien uvas. Martín así lo hizo, de pronto aparecieron dos zapatos de color negro, se los puso y allí apareció un caballo blanco con unas brillantes alas, lo montó y el caballo ascendió. Pasaron por muchos asteroides hasta llegar a Amaltea la cuarta luna de Júpiter, se bajó del caballo y allí gritó, Aurora, el nombre de la joven y de pronto apareció un enorme rostro diciendo que era Aurora y que para tenerla en persona necesitaba a Nereida, la segunda luna de Neptuno. Él en su caballo se la llevó, ella con su dulce boca se la comió y se convirtió en humana. Él se olvidó de Sonia ya que ella no lo quería y se casó con Aurora, su verdadera amada.

SEGONA ETAPA

EN SANT JORDI, DESCUBRE EL AMOR

Ya se acercaba el día de Sant Jordi, yo pensaba pasarlo como siempre. Con el que era mi novio desde hacía cuatro años, hasta que un día paseando por el parque me topé con Mario, un simpático chico de diecinueve años. Era alto, morenito de piel, pelo negro y ojos marrones.

Con la excusa, aproveché para presentarme:

- Hola, me llamo Su.
- ¿ Su ? - preguntó extrañado.
- Sí, Su, de Susana.
- Yo me llamo Mario.

Estuvimos hablando un rato y después me pidió mi número de teléfono. No sabía si dárselo, pero no le podía decir que tenía novio, me lo había pasado demasiado bien con él. Ya llegó el día de Sant Jordi, mi novio me había comprado una rosa muy bonita roja, aunque no le tomé gran importancia, no la recibí con la misma ilusión de otros años, ¿ me estaría desenamorando ?

Alguien tocó a mi puerta, pregunté desde el otro lado:

- ¿ Quién es ?
- Abra, tengo una cosa para usted.

No me lo podía creer, ante mis ojos tenía un enorme ramo de flores, tenía veinticuatro hermosas rosas rojas y una pequeña tarjeta. En ella decía así:

“ Te mando estas bellas rosas con todo mi cariño, aunque no son dignas de tu belleza. Con amor: Mario “

No me lo esperaba de él, en ese preciso momento sonó el teléfono. Era él. Me preguntó que si había recibido sus flores y me invitó a cenar, acepté, pero muy apenada le dije que le tenía que explicar una cosa. Quedamos a las ocho en el mismo parque

Allí estábamos. En la cena le expliqué todos mis sentimientos hacia él y después, con mucha delicadeza le dije que tenía novio desde hacía cuatro años. Fue muy bueno y comprensivo conmigo. Me dijo que tenía que elegir, que me lo pensara y que se lo dijera fuese, lo que fuese.

Estuve toda la noche pensando en ello y al final me decidí por Mario. Era bueno, guapo, amable, comprensivo y muy atento conmigo. ¡ Qué más podía pedir ! Le di la triste noticia a Alex, muy condolido se fue sin decirme palabra alguna. Lo había entendido. Me dió mucha pena, pero yo ya había encontrado a mi gran amor, mi amor de Sant Jordi.

Esther Cuadra

MÉS ENLLÀ DE L'AMOR.

Un dia passant amb tú,
em vas preguntar qui m'agradava
però jo no sabia què respondre't, encara,
i vaig canviar de tema, tota avergonyida.
- Saps que ? conec una noia a qui tu agrades,
que no et pot oblidar, ni per treballar.
A tot arreu posa la lletra del teu nom,
doncs no t'oblida ni quan té son.
Però no vull dir-te'n, d'ella, res més
perquè sinó ja sabràs qui és.
- Qui és aquesta noia que tan bé

i de qui tan poc vols fer-me saber ?
Em va fer una mica de por,
el meu cor no parava de tremolar
de tan ràpid com me'l feia bategar.
Però per fi li vaig dir:

- Jo la conec, sí, força bé
i la conec millor que ningú més
és aquesta amb qui parles, ara en aquests moments...
tot d'una vaig deixar-li anar,
sense donar-li temps a parlar:
- Amb la sang de les meves venes
escriuria el teu nom
de tan com t'estimo jo.
Sense paraules em deixes quan em mires
sense alé quan respires...

Esther Cuadra

SEGONA ETAPA

UNA VERSIÓ APÒCRIFA DE LA LLEGENDA DE ST. JORDI

Fa molt de temps, quan els ocells tenien dents, hi havia un noi que vivia en un poble. Ell es deia Jordi. En Jordi era un covard de tanta categoria, que fins i tot la seva ombra li feia por. Vivia en una casa molt maca amb els seus pares, els quals estaven molt avergonyits d'ell. En Jordi es pasava el dia treballant a l'hort de casa mentre que els seus pares s'encarregaven dels animals (ell no podia de la por que els tenia).

Quan acabava el dia i anaven a sopar, sempre parlaven del mateix: quan arribaria el dia en què en Jordi es tragués de sobre aquella maleïda por. Els seus pares li deien que algú dia li passaria alguna cosa dolenta per culpa d'això, però ell no feia el menys mínim cas i se'n anava adormir.

Al cap de dues setmanes, el seu pare li va dir que en el poble del costat hi havia un drac que tenia a una noia raptada i que aquella era la seva oportunitat de treure's la por. En Jordi que també era un ximple, li va preguntar al seu pare que per què era la seva oportunitat de treure's la por si el drac estava a l'altre poble. El seu pare, empipat, li va dir que havia d'anar al poble del costat per a salvar aquella noia i demanar-li si es volia casar amb ell. També li va dir que si no ho feia no tornaria a entrar a casa i s'hauria de buscar la vida ell solet.

Abans que en Jordi sortís cap a l'altre poble, el seu pare li va donar una espasa, una armadura i un cavall, i la seva mare un tros de pa i una ampolla de vi. Va arribar al poble i va preguntar on podia trobar el drac. La gent del poble li va dir que en una muntanya que hi havia a la vora. Quan va arribar a aquell lloc va trobar un drac enorme que estava menjant i al seu costat la noia. El drac en veure en Jordi, es va aixecar i va ficar la noia dins la seva cova.

En Jordi es va apropar amb molta por cap al drac i quan ja estava molt a la vora li va donar un cop molt petit amb la punxa de l'espasa. El drac es va posar a riure però ho va fer amb tanta força que havia d'agafar molt d'aire i en no poder agafar tanta quantitat d'aire es va ofegar i va morir.

La noia, que estava en la cova, es va apropar a en Jordi, semblava que volgués fer-li un petó, però quan estava ja molt a la vora li va clavar una bofetada amb tanta força que el va tirar a terra. La noia li va preguntar que perquè havia matat el drac que era el seu millor amic. En Jordi li va contestar que ell no havia estat. La noia encara es va empipar més, perquè es pensava que era mentida, i se'n va anar cap al poble.

Al cap d'una estona en Jordi va veure acostar-se un munt de gent que no feien pas cara de bons amics.

Quan van veure en Jordi, tots van anar cap a ell i el van agafar. El van portar fins al poble i allà li van dir que havia matat el drac i els havia pres la mascota del poble que atreïa tant els turistes. Van prendre la decisió de ficar-lo a la presó per la resta de la seva vida. I així ho van fer. El pobre Jordi, que no en tenia cap culpa, al final va sortir - ne perdent.

Miguel Gallardo 7è.

L'AMISTAT

Hi ha amistats que es trenquen per malentesos i amistats de les de veritat;

s'han d'evitar aquests excessos.

Uns amics s'han barallat per un mal penjament que ell no va dir expressament.

Ella ho sap, però no en fa cas,

ell pensa: "ja te'n cansaràs".

creu que un dia arribarà

que ella el perdonarà.

Però encara no les té totes:

car ella, sempre, quan el veu,

li fa el posat de les marmotes.

Cinc dies han passat, i tot segueix igual cadascú amb la seva ceba personal.

Fins que ell, fent el cor fort, amb neguit, li demana perdó tot decidit.

Ella, amb cara de serietat, deixa que l'altre demani pietat.

així, a la fi, ell que pregunta,

plantat davant la noia enemiga:

- Vols tornar a ser la meva amiga?

Xavi Dobón 8è

SEGONA ETAPA

LA FLOR MÁGICA

Había vez, una familia que era muy pobre, en la cual el padre se puso enfermo, de una enfermedad que nadie sabía curar, nada más sabía como se curaba el sabio del pueblo. Entonces el hijo mayor, que se llamaba David fue a la casa del sabio y le preguntó que si esa enfermedad tenía curación. El sabio le dijo que sí, pero que tenía que ir a la cima de una montaña y coger una flor mágica que nada mas crecía en esa montaña. Pero que para subir a la cima de la montaña, tenía que pasar tres obstáculos:

1º Que subiendo a la montaña pasaría por un pantano, en la cual tenía que pasar por un lago que había serpientes venenosas y que tendría que tener cuidado en que no le picasen.

2º Que por el camino, le saldría un dragón, en el que tenía que matar con una espada y un escudo que le diera el sabio.

3º Y por último tendría que vencer a un león enorme que cuidaba la flor mágica.

El sabio, le dió la espada y el escudo que necesitaba para matar al dragón y David se despidió de su familia prometiendo que conseguiría la flor mágica.

David, empezó a caminar y a caminar y por fin encontró la montaña. Empezó a subirla y ahí estaban el pantano y el lago con las serpientes. David empezó a meterse en el lago y las serpientes se aproximaban lentamente hacia él. Se asustó mucho y al ver que las serpientes cada vez se acercaban mas, lo primero que se le ocurrió fue sacar la espada. Empezó a caminar por el lago y moviéndola de un lado para el otro, iba matando a las serpientes.

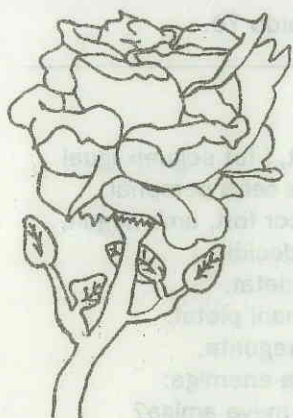
Por fin consiguió salir del lago y también se salió del pantano. Ya habían pasado diez días y todavía no había aparecido el dragón, pero David vió una sombra detrás de una roca y se asomó viendo lo enorme que era el dragón.

El dragón empezó a echar fuego por la boca y él se cubrió con el escudo. David no sabía lo que hacer y se escondió detrás de una roca. El dragón, al no ver a David se dio la vuelta y se dispuso a irse, pero David aprovechando la ocasión fue por detrás y le clavó la espada. El dragón cayó al suelo y allí murió.

David ya había pasado los dos primeros obstáculos y ahora estaba dispuesto a matar al león y conseguir la flor. Cuando llegaba a la cima, estaba muy cansado, pues habían pasado dieciséis días.

Llegó a la cima de la montaña y el león estaba tumbado en el suelo durmiendo. David dio un paso hacia delante. Entonces el león abrió un ojo, se levantó y empezó a gruñir. Después dio un salto y se echó encima de David. El león le empezó arañar por todo el cuerpo y David no podía sacar la espada, pero al final pudo sacarla y se la incó en el corazón del león y éste se convirtió en una estatua de piedra.

David cogió la flor y regresó al pueblo. Le dio la flor al sabio y éste hizo una pócima. David se llevó la pócima a su casa. Se la dio a su padre que se la tomó. Al cabo de cinco días el padre se curó y David y toda su familia fueron felices

para siempre.

Mercedes Gallardo 7è

COL·LABORACIONS

JOAN OLIVER

Joan Oliver nasqué a la veïna ciutat de Sabadell, ja fa noranta-cinc anys. És conegut amb el nom de Pere Quart. Va ésser un home molt treballador i de molt bon humor. Va fer de periodista, de traductor de llibres i li agradava molt escriure. Va fer obres de teatre, de narrativa i també de poesia.

Recordo una de memòria que no sé ben bé com s'escriu però que m'agradava molt en estudiar els poetes, és aquesta:

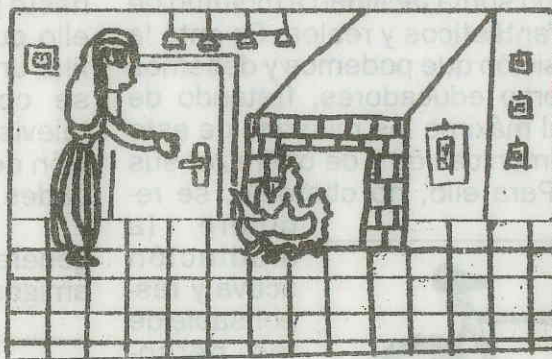
*La natura diligent
Ens proporciona una bèstia
per a cada molèstia
Si de dia piquen les mosques
hi ha els mosquits
que treballen de nit.*

Ahir per casualitat vaig trobar-me un llibre de poesies i vaig intentar fer memòria donat que no falta gaire pel dia del llibre. La que vaig trobar és aquesta:

*I tu, què vols?
Doncs jo SOLS vull
un poc de fam
i un xic de pa.
Un poc de fred
i un poc de foc.
Un poc de son
i un poc de llit.
Un xic de set
i un poc de vi
i un poc de llet.
I un poc de pau.*

*.....
I a més que vull?
Un xic de seny.
I un poc de temps.
I un xic de món.
I un poc de sort.
I un poc de mort.
I un poc de Vós.
Ei, si pot ser.*

Pere Quart, com podeu veure, s'acosta molt a les coses del poble i a la quotidianitat. La seva poesia és clara, amb un sentit crític social, que molta gent entén.

Es per això que Joan Oliver, PERE QUART, va ésser l'enveja dels poetes entre 1955 i 1965.

Fidel Mingueza Higes.

Dibuixos: alumnes de Cicle Mitjà

COLLABORACIONES

TV: LA OTRA CULTURA.

¿UN ENEMIGO CON QUIEN CONVIVIR?

En los hogares y en los centros se suelen escuchar comentarios y lamentaciones como éstas: "La televisión es la culpable número uno de que los niños no lean"; "no hay manera de desenganchar a mi hija de la pantalla"; "Ana está hipnotizada con la TV y no hace otra cosa desde que llega de la escuela"; "la televisión es un comecocos"; "los niños llegan cansados al colegio porque han estado viendo la televisión hasta muy tarde"; "los niños cada día están más agresivos a causa de los telefilmes y la violencia de la pequeña pantalla".

¿Rechazo total a la televisión como medio de socialización o solamente a su abuso y mal uso?. De todo hay. La primera posición, se nos antoja ingenua y educativamente ineficaz en un mundo poblado de imágenes que introducen nuevos códigos expresivos y que nos aproximan con suma facilidad a multitud de escenarios fantásticos y reales. Es ante la segunda posición que podemos y debemos intervenir como educadores, tratando de neutralizar al máximo las miserias de este medio de comunicación y de optimizar sus grandezas. Para ello, no obstante, se requiere la mediación activa y responsable de las personas adultas. Es más, se considera una evidencia generalizada que, lo que sucede fuera de los muros del aula tiene cada día más incidencia en el desarrollo en la personalidad infantil y en su proceso de aprendizaje.

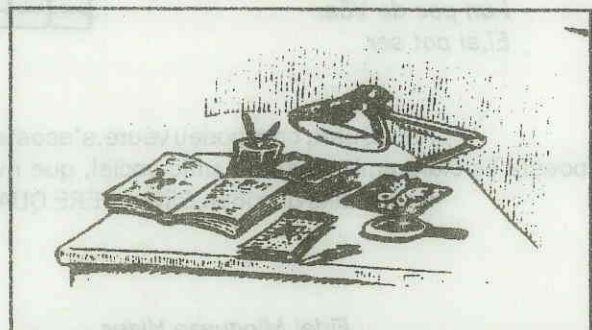
No existen recetas mágicas y universales pero sí algunas pautas para la intervención y la ayuda por parte de padres y maestros. La primera, obviamente es la de

crear una interacción positiva con el niño, fomentando el diálogo y ofreciéndole una gran variedad de estímulos y posibilidades de ocio. Así, las familias que tienen el hábito de leer, viajar, visitar una exposición y ofrecer unas opciones en el tiempo libre, acaban contagiando de algún modo a sus hijos. Algo muy distinto de lo que ocurre en algunos hogares donde la caja mágica es el único foco cultural.

Es cierto que los programas televisivos se degradan en la lucha feroz de las cadenas por las audiencias, pero también lo es que, semanalmente, siempre se encuentra algo mínimamente digno y adecuado para los pequeños, aunque previamente los padres deben conocer el detalle de la programación. Es el momento para discutir conjuntamente los criterios de elección de los programas, para verlos conjuntamente y, si se tercia, hasta para comentarlos. Es importante por ello que los padres ayuden a sus hijos a fijar un plan de trabajo equilibrado, donde se convinen las horas y programas televisivos que pueden ver, con la realización de las tareas escolares y otras actividades.

Diversos estudios señalan que, en general, los niños prefieren al grupo de amigos, el juego, el deporte y otras activi-

dades donde se relacionan con los demás. Pero es evidente que prefieren la televisión a la soledad y el aburrimiento.

COLLABORACIONES

UN POCO DE MÉTRICA

En la clase de Lengua Castellana de 8º, hemos dedicado algunas sesiones a la Métrica y entre otras actividades, les ha correspondido a los alumnos la ardua tarea de confeccionar un soneto. Esta combinación de estrofas, ha sido una de las más utilizadas en la historia de la Literatura Castellana, excluyendo claro está, la época medieval. De clara inspiración en la métrica renacentista italiana, este conjunto de estrofas fue sabiamente trabajado por poetas del Renacimiento y del Barroco como Lope de Vega, Cervantes, (aunque la Lírica no fue el género literario que le consagró a la inmortalidad), y sobre todo Francisco de Quevedo, que con aguda ironía satirizó los problemas de España de su época. Recordemos a nuestros lectores que este poema consta de catorce versos endecasílabos (once sílabas), rima consonante, combinando los versos de esta forma: ABBA ABBA CDC DCD, aunque la combinación de los tercetos ofrece también otras posibilidades.

Debido a la dificultad que tiene su elaboración, merece la pena leer con tranquilidad cada uno de los sonetos que con esfuerzo han creado estos alumnos, en los que la temática corresponde en muchas ocasiones a sus inquietudes sentimentales propias de la entrada en la adolescencia. (Antonio Gil)

LA NATURALEZA

El bosque es un mundo lleno de vida
con animales, con vegetación
pasa el viento cantando su canción
despertando la mañana dormida.
El gran río emprende hacia abajo su huida
mucho fuerza y aceleración
y nadie deja contaminación
va hacia la cascada y ve su caída.
Al lado del río nacerá una rosa
ya que está llegando la primavera
y con la luz del sol será muy hermosa.
Ha llegado una lluvia pasajera
y la rosa ha quedado espantosa
pero ella crecerá y será como era.

Elena Neira

EL AMOR

No pensé que de ti me iba a enamorar,
yo como amigo te estaba tomando
hasta que me fui enamorando
del chico que tanto me haría llorar.
Al final te tuviste que enterar
tú dijiste que me estabas amando
pero me estabas engañando
pues en tus ojos lo pude comprobar.
No te imaginas como me sentía
al saber que me habías mentido,
estaba llena de melancolía.
Espero que ya estés arrepentido
pues dejaré pasar la alegría
por si mi amor será correspondido.

Esther Cuadra

ÉL Y YO

Todo este tiempo le he querido
pero él nunca me correspondía
hasta que llegó un magnífico día
que al darme cuenta, lo había perdido,
pero es cierto de que él me ha producido
un gran afecto y mucha valentía.
Yo hasta ahora siempre lo quería,
y aseguro, de que nunca le he mentido.
A él le gusta otra mucho mejor
yo comparada con ella no soy nada
o sea soy mucho, pero mucho peor.
Ella a mi lado parece una hermosa hada
yo el monstruo de una peli de terror
ella siempre será su gran amada.

Josefina Morales

SAN VALENTÍN

El día catorce amoroso es,
con un gran amor él la va a buscar
una gran bella flor le va a llevar
febrero, catorce, bueno es el mes.
El nombre del muchacho no es Andrés,
pero la muchacha es María del Mar.
Más si su amor va a aumentar,
lo de los nombres no tiene interés.
Ella tiene la flecha de cupido,
el la lleva con su gran corazón,
los dos en la rambla se han reunido.
Van al cine a ver un películón,
y desde entonces se han querido
como besucona besucón.

Jemimah Mármol

LA PRIMAVERA

Primavera es una bella estación
porque en el campo las flores florecen
y unos centenares de árboles crecen
formando una bonita población.
Sus lluvias que entristecen la región
los pequeños ríos que la merecen
todas sus grandes tierras se humedecen
al caer el como una dulce canción
Los tres largos meses ya están pasando
ya cada vez va haciendo más calor
caluroso verano está llegando.
El verano llegó con su dulzor
y con el sol grandioso brillando
otros tres largos meses con amor.

Montse Pérez

EL RÍO

Todos los días cuando me despierto
escucho el agua del río pasar
y veo a los pececillos nadar
aunque siempre hay alguno muerto.
El río tiene que alimentar mi huerto
pues este a mi me ha de alimentar
porque sinó, no podría jalar,
esto que estoy diciendo es muy cierto.
Con el agua del río nos lavamos
además también pescamos peces
para que después nos los comamos.
Hay un nogal que les da muchas nueces
con el agua del río lo regamos
cada día lo riego muchas veces.

Susana Gutiérrez

COL.LABORACIONES

CERVANTES -> EL QUIJOTE -> EL DÍA DEL LIBRO

CERVANTES : Vida y formación cultural

Miguel de Cervantes Saavedra, nació en Alcalá de Henares (Madrid), el año 1547.

Tuvo una agitada y heroica juventud de soldado, intervino en la batalla de Lepanto, donde perdió una mano y fue apresado por los piratas, que le retuvieron durante cinco años. Viaja por España desempeñando un cargo de funcionario. Sus últimos años los pasa en Madrid, donde publica el Quijote, viviendo con estrecheces, pero dignamente.

Fue un escritor culto, pues hacía referencias a los clásicos y a los humanistas. Puede afirmarse que Cervantes fue el primer novelista moderno, porque en sus novelas se afirma una visión personal del mundo y, además porque sus personajes, con vida propia, desarrollan progresivamente su personalidad.

Sus obras más importantes son : Entremeses, Los baños de Argel, La Galatea, Las novelas ejemplares, Los trabajos de Persiles y Segismunda y El ingenioso Hidalgo don Quijote de la Mancha.

WILLIAM SHAKESPEARE : Poeta y dramaturgo inglés, nacido en Stratford el 1564.

Las noticias sobre su vida son escasas, pero literariamente su obra es muy importante: Romeo y Julieta, Otelo, Hamlet, La tempestad, Macbeth, Las alegres comadres de Windsor, El sueño de una noche de verano, etc.

DÍA DEL LIBRO

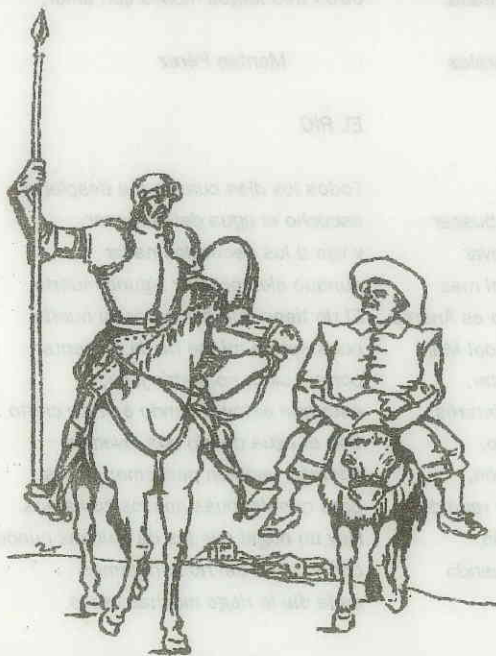
El 23 de abril de 1616, murieron dos de los más importantes escritores de la literatura : CERVANTES Y SHAKESPEARE, por eso se celebra el día del libro.

EL QUIJOTE

Valor educativo del Quijote: El Quijote no sólo educa por las virtudes de sus protagonistas: religiosidad, valor personal, heroísmo, cortesía, sobriedad, honor, etc., sino que además plasma la recíproca influencia que ejercen sus protagonistas y es un fiel reflejo del alma española contemporánea.

La mentalidad del niño hasta los doce años, no está dispuesta para la lectura continuada del Quijote, pero se puede leer el Quijote escolar y hacer comentarios de texto, desde los diez años.

Resumen : Los protagonistas son un hidalgo manchego, don Alonso Quijano, que enloquece leyendo libros de caballerías y adopta el nombre de don Quijote de la Mancha y un labrador de su aldea Sancho Panza que lo acompaña como escudero. Sale de su aldea en defensa de los débiles, como caballero andante. Su dama es una aldeana, a quien él llamará Dulcinea del Toboso. En todas sus aventuras la fantasía desbordada del caballero choca duramente con la realidad.

Antonio García

PASSATEMPS

VERTICALS:

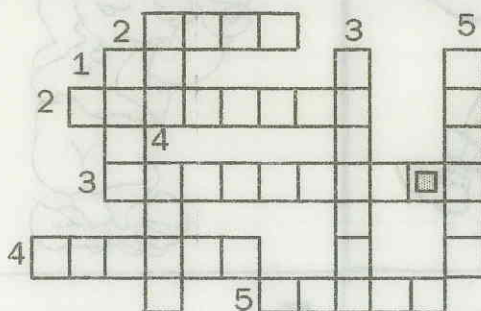
1. Vivia a la cova.
2. Pare de la princesa.
3. Treballaven els camps.
4. S'el menjava el drac.
5. Es regala als nois.

HORIZONTALS:

1. Es regala a les noies.
2. Es va casar amb St. Jordi.
3. St. Jordi era un...
4. Que no té por.
5. Els diumenges són...

ENCREUATS

LA LLEGENDA DE ST. JORDI

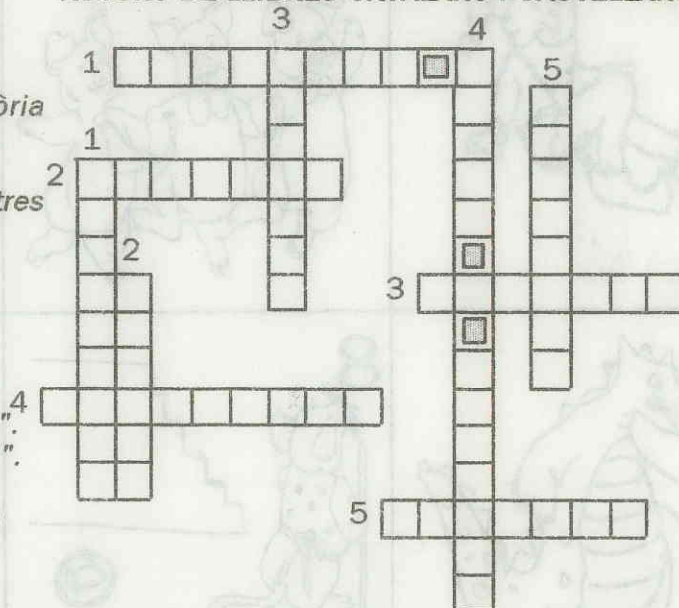
VERTICALS:

1. Autor de "Tirant lo blanc".
2. Autor de "Primera història d'Esther".
3. Autor de "Identitats".
4. Autor de "Les bohèmies i altres poemes".
5. Autora de "La plaça del Diamant".

HORIZONTALS:

1. Autor de "La vida es sueño".
2. Autor de "El sí de las niñas".
3. Autor de "Platero y yo".
4. Autor de "Don Quijote de la Mancha".
5. Autor de "El buscón".

AUTORS DE LLIBRES CATALANS I CASTELLANS.

CONCURS DE PASSATEMPS.

NENS I NENES FINS A 7 ANYS -> pàg. 21

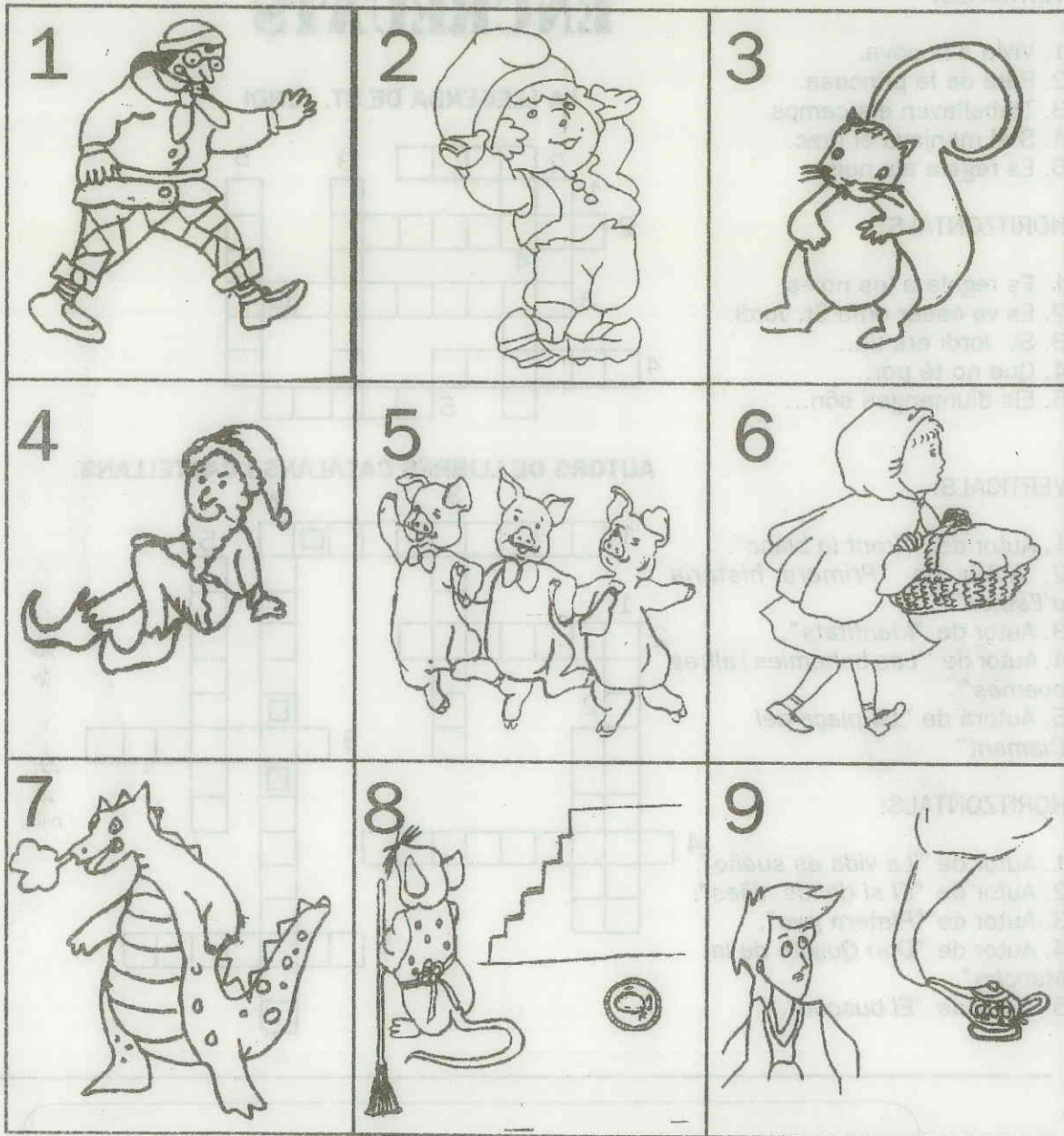
NENS I NENES A PARTIR DE 8 ANYS -> pàg. 22

*Tira la solució dins de la buïstia de l'entrada de l'escola.
Es sortejaran 5 premis entre totes les solucions correctes.
Data termini: fins el 8 de maig de 1994.*

Alumne-a:

Curs:

PASSATEMPS

Posa al costat de cada personatge el seu número:

Els tres porquets	☐	La rateta	☐	Dic el drac	☐
El Carnestoltes	☐	Pol l'esquirol	☐	El Follet	☐
En Patufet	☐	Aladino	☐	La Caputxeta	☐

